

1.

De lichamen belanden nooit op dezelfde plek. De één springt, een ander laat zich vallen. En altijd is er de wind die zich ermee bemoeit. Een pubermeisje van 48 kilo, de anorexia nervosa niet de baas, was meters meegevoerd door een sarrende windvlaag die haar entree in het volmaakte lichamenparadijs nog even uitstelde. Ik heb ze horen vloeken, de pompiers, scharrelend tussen de rotsen van de stroomversnelling.

Een zwaarlijvige jongen, die één van zijn Nikes op de klim naar boven was verloren, was bijna loodrecht naar beneden gekeild. Recht onder de brug, in de modder van een droog seizoen waarin het riviertje zo goed als volledig was drooggevallen, was hij terechtgekomen. De klei leek op zijn lichaam te hebben gewacht; met een graagte had het zich geopend voor de jongen, als een moederschoot met spijt. Ze moesten er met zijn tweeën hard aan trekken. Tussen de braamstruiken op de helling vond ik een paar weken later de verweerde gymschoen. De veter ontbrak.

Beerseke, zo heet ik. De Ollander, zo noemen ze me, de schuwe scharrelaars in het dal. Ze steken de smerige hoofdstraat over als ze me zien aankomen, vinden in de schamele etalages van ambachtslieden en armoedige middenstanders plotseling iets dat hun dringende aandacht behoeft als ik passeer. Ze doen maar. Ik ben de brugwachter.

De meesten kinderen druipen af als ik met ze klaar ben. Een enkeling weet aan mijn aandacht te ontsnappen en bereikt de top van de helling zonder dat ik erg in heb. En dan zijn er nog de lotgenoten van dat dunne meisje en die jongen met één schoen. Misschien een handvol in de maand, meer zijn het er niet. Die laat ik door.

***

Elke ochtend maak ik mijn ronde. Ik kan er altijd eentje hebben gemist. Een of twee keer in de maand moet ik mijn huisje op de helling, vanwaar ik het kantonnierspaadje nauwgezet in de gaten kan houden, in de steek laten om in het treurige dorp in

het dal, dat zich zelfs hartje zomer niet uit de schaduw van de berg weet te wringen, mijn proviandvoorraad aan te vullen. Er kan er altijd eentje voorbij zijn geglipt. En dan heb je nog de moedeloze kinderen - achterin de twintig zijn ze soms, maar voor mij blijven het kinderen - die een weg naar boven vinden zonder gebruik te maken van het enige pad dat over de helling voert. Misschien hebben ze niet goed gevoeld aan het poortje, beneden, waar het pad begint. Hebben ze niet gemerkt hoe betrekkelijk eenvoudig dat poortje - een beetje duwen is genoeg, ik controleer het elke week – uit het slot getrokken kan worden. De simpele zielen steken elders het hekwerk met prikkeldraad over dat de hele berg afsluit. Op goed geluk banen ze zich een weg door het ondoordringbare woud dat de helling overhuift. Ze bereiken na een urenlange klimtocht door doornstruiken en brandnetelvelden alsnog de brug, voor mij ongezien. Ge- knakt, gebroken, net als elke andere springer, worden ze onder de brug gevonden. Een enkele keer, als de geeljassen me erbij roepen, zie ik de stigmata van hun geselgang, die door prikkeldraad en braamstruiken opengehaalde huid, als beschuldigende vingers naar me wijzen.

Een enkeling keert radeloos terug bij het hek. Eén keer ben ik middenin de nacht gewekt door het gejammer van een jongen die in het prikkeldraad vast was komen zitten. Hij leefde nog, de volgende ochtend, toen ik na het ontbijt ging kijken. Dat ik 's nachts niet ging kijken... ik dacht dat de lynx die sinds kort op de helling rondsluipt een ree te pakken had...

***

Ik ben de brugwachter. Had ik een keus? Heeft een mens wat te kiezen? Tussen leven en dood, ja. Maar alles daartussenin... Nee, ik had geen keus. Ginder blijven, dood tussen de levenden, was geen optie. Dus koos ik voor een leven tussen de dood.

Ik kreeg dit huisje op de helling, verscholen tussen hakhout dat al jaren niet meer is uitgedund. Het hoorde bij de job. Mijn kachel brandt op het hout dat ik vind en te drogen leg. Mijn water haal ik uit het beekje dat zich wat verderop naar beneden stort. Van de schamele toelage die elke maand op mijn bankrekening wordt gestort, kan ik rondkomen. Een mens alleen heeft niet veel nodig. Maar daar kom je pas achter als je niks meer hebt.

Ik ben de brugwachter. De mensen in het dal mijden me als de pest. Ach, het was even wennen. Dat ze me het hoognodige toevoegen als ik ze wat vraag. Dat ze hun rug massaal naar me toedraaien als ik me voor een pintje meld in de Prince. Ze zien me als de veerman in levenden lijve. Met de vaarboom in zijn ene hand en de ander gierig uitgestoken naar een muntje. Maar ik hoef hun muntjes niet.

De brug overspant de vallei. Op driekwart van mijn helling – ja, ik beschouw het als mijn helling, die bergflank waarop geen ander zich durft te vertonen, zelfs de jagers uit het dorp trekken in november naar de andere kant van de vallei, het is geen wonder dat de lynx zich hier betrekkelijk veilig voelt, mijn enige kameraad hier in het bos, een schuchter roofdier gelijk ikzelf – op driekwart heeft de brug zijn klauwen vastgezet in de rotsen en spuugt hij in honderdvoud per uur de auto's naar de overkant, naar de snelweg die zich door de bergen slingert als een gestolde stroom lava. Een betonnen gedrocht, gesteund door twee immense pijlers die de druk van het beton laten wegglijden in de bedding van de rivier.

Aan de andere kant van de vallei kom je er, behalve per auto, niet bij. Een metershoog hekwerk voorkomt dat je daar de brug kunt betreden. Alleen hier, op mijn helling, is een pad uitgehouwen in het struikgewas zodat één keer per maand de kantonnier naar boven kan om langs de omheining van de overspanning zijn inspectieronde te doen. Beneden, waar het pad begint, is het poortje met een slot waarop twee sleutels passen. De kantonnier heeft er één, de ander hangt boven de haard in mijn huisje. Maar wie goed kijkt, ziet dat de schoot van het slot maar een paar millimeter in de sluitplaat van het hek valt. Wie zijn lichaam tegen het hek zet – zelfs anorexiakinderen is het gelukt – krijgt voor elkaar dat de schoot loslaat en het poortje openslaat.

Wie het niet ziet, weet het al. Die heeft in een onrustige nacht bezoek gehad van de wind. Het geheim van het slot weet de wind elke dag opnieuw aan het poortje te ontfutselen. Elke dag opnieuw wordt het geheim opgenomen in een windvlaag die zich langs de helling omhoog werkt en daar, op de top van de berg, zich aan de andere kant weer laat vallen, daar wordt opgenomen in een groter verband van windstromen en zich zo verspreidt over de dorpen en stadjes in het berggebied, zich door de kieren van slaapkamerramen van gepeste meisjes en eenzame jongens perst en het tijdens onrustige dromen in hun oren fluistert.

Ik ben de brugwachter.

Het dorp was het zat. Elke week een lijkwagen die zich door de smalle straatjes perste, op weg naar de oever van de rivier waar de pompiers het ontzielde lichaam van een springer van de rotsen moesten pulken. Kinderen, meestal. Pubers. Die het leven pijn deed. Die de feilloze sprong van de 60 meter hoge brug verkozen boven de martelgang van de uitgestelde dood die leven heet.

Er was geen houden aan. Als lemmingen stortte de jeugd van het arrondissement zich op de rotsen en pas nadat de huizen van enkele vooraanstaande politici met rotte tomaten waren besmeurd – een korte werkstaking van de hulpdiensten van het dorp had weinig effect gesorteerd – ging de gouverneur akkoord met de aanstelling van een brugwachter.

Die was snel gevonden. François Maréchal dronk zich in een vochtige keet in een steegje achter de kerk op kosten van de staat langzaam een leverziekte. Dat kon ie boven op de helling ook wel doen. Een schuilhut voor jagers - halverwege de helling, mijn huidige stek – kreeg een nieuw golfplaten dak en er werd een kachel naartoe gesleept. Maar ook na de installatie van François bleef de teller van het mortuarium doortikken. De mare dat de brugwachter dagelijks tegen drieën geknakt in het deurkozijn van zijn hutje lag te slapen, de stapel lege bierblikjes naast hem als een groen verkeerslicht op een druk kruispunt, had zich in korter dan een week over het arrondissement verspreid.

Twee maanden werd er vergeefs naar een opvolger gezocht. En toen kwam ik. Ik ben de brugwachter. Ik zie er op toe dat geen mens die het leven moe is de brugleuning bereikt en zich in de diepte stort. Ja, ik bewaak de toegangsweg naar gene zijde. En misschien hebben ze wel gelijk, de drinkebroers in de Prince. Misschien ben ik wel Charon, de veerman die de zielen overzet naar het dodenrijk. Want soms steek ik die andere hand uit. Soms aanvaard ik het muntje, maak een buiging en laat een puistenkop of een schichtig wicht passeren. Zoals de Nikejongen en het anorexiameisje.

Maar eerst: luister ik.

2.

Ik weet nog dat ik zelf sprong.